

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΕΛΛΑΦΩΝ - ΠΕΡΑΜΑ

(Συνέχεια)

Θ'

Ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ πρὸς τὴν Λουίζαν δὲ Μονταμβέρ, ὁδὸς Βιλεδάκ, εἰς Παρισίους.

«Αγαπητή μου Λουίζα,

«Σοὶ ἔγραψον σήμερον τὴν πρωΐαν, ἵνα διασκεδάσω εἰς τὸ εἰς Μορβὰν ἐρημητήριόν μου. Ἀλλ' ἔσχισα τὴν ἐπιστολήν. Συνέβησαν τόσα, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὴν ἐσφράγισα, ὥστε μοὶ φαίνεται παλαιότερα κατὰ ἓνα αἰῶνα.

«Τὸ παρελθὸν ἀπέθανε δι' ἐμέ. Τὸ μέλλον ἀρχεται.

«Ἐν ἐνὶ λόγῳ, νυμφεύομαι! . . . μετὰ τινὰς ἐβδομάδας.

«Ἐδωκα τὸν λόγον μου. Δὲν εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἔδωκα ἑμαυτήν;

«Εἶναι ἡ ἐνδεκάτη τῆς ἐσπέρας. Εἶμαι μόνη, πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐξ οὗ βλέπω τὰ ἀπέραντα δάση, ἀποθαυμάζω τὴν ὥραϊαν φεγγαβολὸν θερινὴν νύκτα καὶ ὄνειροπολῶ!

«Ἐδεῖ νὰ ἦμαι εὐτυχής. Θὰ νομίζης ὅτι αἰσθάνομαι τὴν ἡδεΐαν καὶ ζωηρὰν χαρὰν, ἣν ὡς μοὶ περιγράφεις εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, ἡσθάνθης νυμφευομένη μετὸν σύζυγον τῆς ἐκλογῆς σου. Ἀπατάσαι. Αἰσθάνομαι κενὸν ἐπώδυνον ἐν τῇ καρδίᾳ, ἣτις ἔπρεπε νὰ ᾖ πλήρης ἄλλου αἰσθήματος. Ἡ δούλη θὰ αἰσθάνηται βεβαίως τὸ αὐτὸ ὀδυνηρὸν αἶσθημα, ὅταν τὴν παραδίδωσιν εἰς τὸν νέον αὐτῆς κύριον. Φοβοῦμαι τὸ ἄγνωστον. Σκοτεινὰ ἰδεὰ μετὰ ταρασσουσιν.

«Διατί! Μοὶ εἶνε δύσκολον νὰ τὸ ἐξηγήσω.

«Θέλω νὰ πείσω ἑμαυτήν, ὅτι ἔχω ἄδικον.

«Εἶμαι ἐν τούτοις τεταραγμένη, ἀνήσυχος, θὰ ἐξηλοτύπουν δὲ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου, ἂν μὴ σὲ ἡγάπων δι' ἀδελφικῆς φιλίας, ἣν ὁ φθόνος οὐδὲ νὰ ἐλαττώσῃ οὐδὲ νὰ μαράνῃ δύναται.

«Ἡλπίζα, καὶ ἐγώ, νὰ νυμφευθῶ ἡμέραν τινα μετὸν ἄνδρα τῆς ἐκλογῆς μου, τὸν ἐκλεκτὸν τῶν ὀνειρῶν μου. Ἐξομολογοῦμαι τὰ πάντα εἰς σέ. Ἐν τῇ μονῳσί μου ἔτρεφον σχέδιόν τι. Μόλις τώρα τολμῶ νὰ ἐξετάσω κατὰ βάθος τὴν καρδίαν μου, διότι ἤδη δὲν ἀνήκω πλέον εἰς ἑμαυτήν.

«Σοὶ ὠμίλησα πολλάκις περὶ τοῦ κόμηντος Ροβέρτου δὲ Σουβραί, ὅστις εἶναι συγγενὴς μου ὡς καὶ ὁ Ὀλιβιέρως.

«Ὁ Ροβέρτος καὶ ὁ ἀδελφός του εἶναι εἰς Μορβὰν οἱ πλησιέστεροι γείτονες τοῦ πύργου Ροσεβιέλ, ἀκατοικήτου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς μου. Ἐχουσι μικρὰν μὲν περιουσίαν, ἀλλ' εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ εἶναι εὐεργετικοὶ καὶ ἐντιμοί.

«Ἀτρόμητοι κυνηγοί, ἀγαπῶντες ἑμμανῶς τὸν ἀγροτικὸν βίον, λίαν ὑπερήφανοι, ὥστε νὰ μὴ θέλωσι νὰ ζῶσιν εἰς Παρισίους ἐν μετρίότητι, πρὸς ἣν δὲ εἶναι εἰθισμένοι, διαμένουσιν ἐκουσίως εἰς τὰ κτήματα αὐτῶν, ἔνθα ζῶσι πράττοντες τὸ καλὸν περὶ ἑαυτούς.

«Ὁ πατὴρ αὐτῶν, ἀναμιχθεὶς εἰς πολυλὰς ἀφρονὰς ἐπιχειρήσεις, ἀπώλεσε τὸ πλεῖστον τῆς μεγάλης αὐτοῦ πατρικῆς περιουσίας. Οὐδέποτε οὐδὲ παράπονον οὐδὲ μομφὴν ἐξέφερον ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ πατρὸς των.

«Σοὶ ὁμολογῶ, ἂν ὁ Ροβέρτος ἐζήτει τὴν χεῖρά μου, θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἀποδεχομένη τὴν αἵτησίν του.

«Σήμερον τὴν πρωΐαν ὁ θεὸς μου μοὶ εἶπε τὰ σχέδιά του. Φεῦ! πρὸ πολλοῦ τὰ προέβλεπον καὶ ἀνέμενον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ μοὶ ἐξέθετεν αὐτά.

«Ἡ στιγμὴ αὕτη ἦλθεν.

«Ἡθέλησα, πρὶν ἀπαντήσω, νὰ συμβουλευθῶ τὸν Ροβέρτον.

«ὑπέθετα, ὅτι θὰ μὲ ἀπέτρεπεν ἀπὸ τοῦ γάμου τούτου, καὶ ὅτι θὰ ἠννόει τὴν αἰτίαν, δι' ἣν τῷ ἐζήτουν τὴν συμβουλήν του.

«Ἐνόμισα, ὅτι συμεριζέται τὰ αἰσθήματα, ἅτινα τρέφω δι' αὐτόν.

«Ἡπατήθην. Δὲν με ἀγαπᾷ!

«Μοὶ ἀπήντησε σοβαρῶς, ὅτι ὁ γάμος οὗτος εἶναι σύμφορος, ὅτι οἱ μαρκήσιοι δὲ Τανναί-Κουλάνζ φέρουσι μέγα ὄνομα καὶ ἔχουσι πολὺν πλοῦτον καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ συναινέσω.

«Α! πόσον ἡ καρδίᾳ μου συνεθλίβετο! Τὰ δάκρυα μοὶ ἤρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῷ ἤκουα τοὺς παγερούς ἐκείνους λόγους.

«Ἠκολούθησα τὴν γνώμην του.

«Ἐπανελθούσα εἰς τὴν αἵθουσαν, ἀνήγγειλα ὑψηλοφώνως εἰς τὸν θεῖόν μου, ὅτι συγκατετιθέμην.

«Ὁ Ροβέρτος ἔμεινεν ἀπαθὴς καὶ δὲν ἐφάνη ποσὸς συγκινηθεὶς.

«Ἐν τούτοις, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπῆρχετο μοὶ ἡσπασθῇ τὴν χεῖρα, μοὶ ἐφάνη δὲ ὅτι ἀφῆκεν ἐπ' αὐτῆς δάκρυ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου γνωρίζω τὴν ἀνδρικήν καρτερίαν καὶ σκληρότητα.

«Ἐνέδωκα ἴσως πολὺ ταχέως εἰς ἔξαψιν ἀγανακτήσεως καὶ ὀργῆς. Τετέλεσται!

«Οἱ γάμοι θὰ τελεσθῶσι μετὰ τρεῖς μῆνας.

«Χαῖρε, Λουίζα μου! ἔπρεπεν ἴσως νὰ χαίρω καὶ ὅμως θέλω νὰ κλαύσω.

«Σὲ φιλῶ ἀδελφικῶς.

«Ἡ φίλη σου

«Ἑλένη»

..

Ἡ Λουίζα δὲ Μονταμβέρ πρὸς τὴν Ἑλένην δὲ Ροσεβιέλ.

«ὑπῆρξες πάντοτε αἰσθηματικὴ πέραν τοῦ δέοντος, προσφιλὴς μοὶ Ἑλένη, καὶ παρασκευάζεις εἰς σεαυτὴν βαρεῖας θλίψεις διὰ τῆς ὑπερβολικῆς εὐαισθησίας σου.

«Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἐσχάρην πολὺ ἐπὶ τῇ εἰ-

δήσει, ἣν μοὶ ἀνήγγειλες καὶ χειρῶν κροτῶ τὴν ἀπόφασίν σου.

«Δὲν θὰ σοὶ συνεχώρουν ποτὲ νὰ ταφῆς ζῶσα εἰς τὰ φρικώδη δάση τῆς Νιέβρης καὶ νὰ ἐγκλεισθῆς εἰς τοὺς μελαγχολικοὺς τοίχους τῆς φωλεᾶς σου, εἰς ἣν μόνον κόρακες δύνανται νὰ κατοικήσωσιν.

«Ὁ κόμης Ὀλιβιέρως, ὁ μνηστήρ σου εἶναι ἐξόχως εὐγενὴς, φίλος τῶν διασκεδάσεων, τοῦ ταξιδίου, τοῦ κυνηγίου, τῶν συναναστροφῶν.

«Ἐσχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ χορεύω μετ' αὐτοῦ εἰκοσάκις τὸν χειμῶνα τοῦτον. Χορεύει μετ' ἀμιμήτου χάριτος. Συνεδέθημεν δι' ἀμοιβαίας συμπαθείας καὶ κολακεύομαι διὰ τοῦτο.

«Μὴ ζηλοτυπήσης. Αἱ μετ' αὐτοῦ σχέσεις μου εἰσὶ πλατωνικώταται καὶ οὐδὲν πλέον.

«Σὲ ἐρωτῶ, διατί νὰ μὴ σὲ ἀγαπήσῃ μετὰ τοσούτου πόθου καὶ εἰλικρινείας, ὅσον καὶ οἱ ἀγροῖκοι κυνηγοὶ σου, οἵτινες ἀποζωοῦνται μετὰ τῶν κυνῶν αὐτῶν, τῶν λύκων καὶ τῶν κάπρων τοῦ φρικώδους χωρίου σου.

«Ὅχι, φιλάττη μου! εἶσαι πολὺ ὠραία, χαριτόβρυτος καὶ ἀριστοκράτις, ὥστε νὰ μὴ δύνασαι νὰ ζήσης ἀλλαχοῦ εἰμὴ εἰς Παρισίους.

«Μόνον ἐκεῖ ζῇ τις ἀλλαχοῦ ζῇ ζωὴν φυτοῦ.

«Ὁ ἐγωῖσμός ἀπαιτεῖ νὰ σοὶ ὁμιλήσω οὕτως. Εἰς Παρισίους θὰ σὲ ἔχω πλησίον μου. Εἰς Μορβὰν μοὶ διαφεύγεις, διότι οὐδέποτε θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ θυσιάσω τὰς ἀπολαύσεις τῆς τερπνῆς ζωῆς μου.

«Σπεῦσον νὰ ἔλθῃς. Σοὶ χρειάζονται ἐσθῆτες πολυτελεῖς, πῖλοι, κοσμήματα, ὑποδήματα, ἀλεξήλια, τὰ πάντα. Ἢδη ὅτε εἶμαι ἔγγαμος θὰ σοὶ χρησιμεύσω ὡς μήτηρ, ἀφοῦ, φεῦ! δὲν ἔχεις τοιαύτην, πτωχή μου Ἑλένη.

«Δίδουσα τὴν συγκατάθεσίν σου διὰ τῶν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀρμόζοντα τοῦτον γάμον ἐπραξες κάλλιστα, καθὼς καὶ ὁ ἐξαδέλφός σου δὲ Σουβραί εἶχε τὴν χρηστότητα νὰ σοὶ ἐπιβεβαιώσῃ.

«Εἰν' ἀληθὲς ὅτι ἠδύνασο νὰ πράνῃς τὰ ἦθη τῶν ἀγροίκων αὐτῶν, νὰ τιθασεύσῃς τοὺς ἀγρίους σου καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃς ἐκόντας ἄκοντας εἰς Παρισίους.

«Τὰ μέσα σου σοὶ τὸ ἐπιτρέπουσι, θὰ ἦτο ὅμως ὀχληρὸν, ἔσο βεβαία.

«Εἶμαι περιχαρὴς καὶ σὲ φιλῶ δι' ἣν μοὶ ἐπροξένησες χαρὰν.

«Λουίζα».

«Υ. Γ. Ἐλθέ διὰ τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας. Θὰ ἦσαι ἐνταῦθα ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψίν τῆς μητρός μου, ἣτις εἶναι πραγματικὸς δραγὸνος ἐπαγρυπνήσεως καὶ ἀρετῆς.

«Πόθεν ἠννόησες, ὅτι ἔχω διὰ τὸν βαρῶνον, τὸν σύζυγόν μου, τοσούτον ζωηρὸν αἶσθημα; Ὅταν τὸν γνωρίσῃς καλλιτέρον, θὰ ἴδῃς, ὅτι εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐμπνεύσῃ τοιοῦτον συνήψαμεν γάμον εὐάρμοστον καὶ οὐδὲν πλέον. Χάρις εἰς αὐτόν, εἶμαι βαρῶνη δὲ Μονταμβέρ καὶ ἐξαδέλφη

σου. Ἡ μήτηρ μου ἐπλήρωσε τὰ πολλὰ χρέη του. Ὅσον δι' αὐτὸν φοβοῦμαι, ὅτι τετέλεσται πλέον· μαραινέται ἤδη ἐν μέσῳ τῶν φιαλίδων καὶ τῶν φαρμάκων. Ἀλλὰ πόθεν γνωρίζεις, ὅτι ὁ κόσμος δέον νὰ κατοικῇται ὑπὸ συζύγων ἐρωτολογούντων, ὡσπερ ἐρωτευμένοι περιστερὰ; Ὡ ἀγροικία τῶν ἀγρῶν! Ἀθωότης τῶν δασῶν!

Ἡ Ἑλένη δὲ Ροσεβιέλ πρὸς τὴν Λουίζαν δὲ Μονταμβέρ.

20 Σεπτεμβρίου.

«Τὴν πέμπτην τελοῦνται οἱ γάμοί μας. Σὲ περιμένω μετὰ τοῦ συζύγου σου καὶ τῆς μητρὸς σου. Τὰ δωμάτιά σας εἶναι ἔτοιμα. Ἡ θέα, ἡς θ' ἀπολαύσετε θὰ σὰς συνδιαλλάξῃ μετὰ τὰ ὄρη μας, ἅτινα παραφόρως ἀγαπῶ, παρὰ τοὺς σαρκασμούς σου.

«Εἶχες δίκαιον... μέχρι τινός.

«Ὁ Ὀλιβιέρος εἶναι καλλίτερος ἢ ὅσον ὑπέθετα.

«Σπανίως ἔρχεται ἐνταῦθα καὶ ὀλίγον διαμένει, ἀλλὰ μοὶ γράφει καθ' ἑκάστην καὶ δικαιολογεῖται δι' ὥραιων φράσεων, ὅτι μοὶ κάμνει μόνον, ὡς τὸν ὀνομάζει, ἔρωτα δι' ἐπιστολῶν.

«Εἶναι χαριεῖς, ἀνευ ἐπιτηδεύσεως καὶ εὐφυΐας.

«Μοὶ ἐπιδαφιλεύει πολλὰς περιποιήσεις.

«Ἐκάστην πρωίαν λαμβάνω ἐξαισίαν ἀνθοδέσμην.

«Συνήθως ἀναγινώσκω τὰς ἐπιστολάς σου εἰς τὸν θεῖόν μου. Διασκεδάζομεν μετὰ τὰς παραδόξους ιδέας του. Εἶναι τούλّا-χιστον εἰλικρινὴς καὶ ὁμολογεῖ ἀπροκαλύπτως τὰ λάθη του. Παραπονοῦμαι, ὅτι δὲν δείκνυται σοβαρός, ἀλλ' ὅταν ἐκφράζω τοὺς φόβους μου, ὁ κηδεμὼν μου μετὰ κατησυχάζει λέγων μοι, μετὰ τοῦ εἰρωνοῦς μειδιήματός του, ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι τέλειοι.

«Οἱ ἐξάδελφοί μου δὲ Σουβράϊ ἔρχονται συχνάκις εἰς ἐπίσκεψίν μας.

«Φέρονται πρὸς ἐμὲ ὅπως πάντοτε, ὡς ἀληθεῖς μεγαλείτεροι ἀδελφοί. Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς Παρισίους διαμονήν μου μετὰ ἐπείραζον κάπως αἱ περὶ αὐτοῦ ἀστείότητές σου, διότι τοὺς ἀγαπῶ πολὺ, ὡς ἀξίζουσιν.

«Ὁ Ροβέρτος εἶναι μελαγχολικός. Προσπαθεῖ ν' ἀποκρύπτῃ τὴν λύπην του· ἀλλ' εἶναι σημεῖά τινα, ἀδιόρατα διὰ τοὺς ἄλλους, διὰ τὰ ὅποια ὅμως δὲν δύναται ν' ἀπκηθῇ ἡ γυνή.

«Ἀς μὴ σκεπτόμεθα πλέον περὶ αὐτῶν.

«Ὁ θεός μου δείκνυται πολὺ καλὸς πρὸς ἐμὲ.

«Μοὶ ἔδωκε πολυτίμους ἀδάμαντας καὶ δὲν παρέρχεται ἡμέρα χωρὶς νὰ μοὶ προσφέρῃ δῶρον μεγάλης ἀξίας. Θὰ ἔχη βεβηλώσῃ κιβώτια πλήρη θησαυρῶν, ὡς ὁ κόμης Μόντε-Χρίστος.

«Ἐνταῦθα λέγουσιν, ὅτι ἔχει βυτίον πλήρες χρυσοῦ.

«Ἀγνοῶ ποῦ τὸ κρύπτεται.

«Τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι ἔχει μεγάλα εἰ-

σοδήματα, ἅτινα δὲν δύναται νὰ δαπανήσῃ.

«Μὴ βραδύνῃς νὰ ἔλθῃς· θὰ μεταβῶ ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ εἰς προὔπαντήσιν σου εἰς Νεβέρ.

«Παραγγεῖλε τὰς ἐσθῆτάς μου εἰς τὴν Λαφεριέρ.

«Ὁ Ὀλιβιέρος ἀπαιτεῖ ἀμέσως μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου ν' ἀπέλθωμεν εἰς Ἰταλίαν, ἔνθα σκοπεῖ νὰ διέλθωμεν ἀχώριστοι τὸν χειμῶνα.

«Εἶναι θυσία, δι' ἣν τὸν εὐγνωμονῶ.

«Καλὴν ἐντάμωσιν

Ἡ Ἑλένη.

«Υ.Γ. Εἶσαι τρελλή.. πάντοτε τρελλή. Ἐγὼ ἐπεθύμουν σύζυγον περιπαθῆ καὶ ἀφοσιωμένον, ὃν ν' ἀγαπῶ! Ἐλπίζω, ὅτι ὁ Ὀλιβιέρος θὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πόθον μου τοῦτον, ἄλλως τε, σοὶ τὸ ὁμολογῶ, ἀνευ αἰδοῦς καὶ ὑπερηφανείας, θὰ ἦμαι πολὺ δυστυχής.

Ι

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἐπιστολήν, δύο ἡμέραι ὤδουν ἀπὸ τῆς μικρᾶς πόλεως Κορβίν πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Σατώ-Σινὼν διὰ τοῦ Μοντρεϊλιόν.

Αἱ δύο αὗται ἡμέραι οὐδόλως ὁμοιάζον πρὸς ἀλλήλας.

Ἡ πρώτη ἦν τετράτροχον ἐλαφρὸν ὄχημα, συρόμενον ὑπὸ ρωμαλέων ἀγγλικῶν ὠραιολάτων ἵππων.

Τὸ ὄχημα τοῦτο περιεῖχε τὴν δεσποινίδα δὲ Ροσεβιέλ, ἥς οἱ γάμοι ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῶσι τὴν μεθεπομένην, τὴν βαρὼνην Λουίζαν δὲ Μονταμβέρ, τὸν σύζυγόν της καὶ τὴν κυρίαν Σεβερέν, μητέρα τῆς βαρὼνης.

Ἡ κυρία Σεβερέν ἦν μικρᾶς οἰκογενείας ἀλλ' εὐπορος, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Σεβερέν, κολλυβιστὴς τὸ ἐπάγγελμα, ἀφῆκε θνήσκων μεγάλην περιουσίαν.

Ὁ βαρὼνος δὲ Μονταμβέρ, συγγενής, ἐξ ἀγχιστείας πρὸς τοὺς Τανναί, διήγαγε τὸν βίον ἐν ἀσωτίαις. Κατὰ τὰ τρία τέταρτα κατεστραυμένος καὶ ἐκλελυμένος, ὑπῆρξεν ἀρκούντως εὐτυχής, τὸ τριακοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, νυμφευόμενος τὴν Λουίζαν Σεβερέν καὶ τὴν προῖκά της, μετ' ἧς ἐνεκατεστάθη εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον τῆς πενθερᾶς του, κατὰ τὴν ὁδὸν Βιλεβέκ.

Φυσικῶς, ὁ βαρὼνος ἦτο φαλακρὸς φέρων λεῖψανα κκοχροῦ ξανθοῦ κόμης ἐπὶ τῶν λευκοκίτρινων αὐτοῦ κροτάφων.

Ὁ ἐπιμήκης αὐτοῦ μύσταξ ἀτελῶς ἐκάλυπτε τὰ ὦκρά αὐτοῦ χεῖλη· αἱ κοῖλαι παρειαί του ἦσαν ἀναιμικαί, οἱ δὲ γαλανοὶ ἀλαμπεῖς ὀφθαλμοὶ του ἐβυθίζοντο ἐν ταῖς κόγχαις αὐτῶν. Ἦτο κάτισχνος καὶ κεκυρτωμένος, ἐλαφρὰ δὲ βῆξ ἐτάρασεν αὐτὸν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

Ἡθικῶς, ὁ Ἀμεδαῖος δὲ Μονταμβέρ ἦν ἐπίσης ἀναιμικός, ὑπέκυπτεν ἀνευ ἀντιρρήσεως. Τὰ πάντα τῷ ἐφαίνοντο θαυμάσια, ἤρκει μόνον νὰ ἔξῃ ἐν ἀνέσει.

Ἡ πενθερά του, εὐτραφὴς καὶ ροδόχρους, τραχεῖαν ἔχουσα τὴν φυσιογνωμίαν

καὶ ἀπαστράπτουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἔλεγε περὶ αὐτοῦ:

— Ὁ δυστυχὴς ἀπεσύρθη εἰς τὸν γάμον ὡς εἰς θεραπευτήριον.

Ἦτο ἴσως ἀληθές.

Ἡ Λουίζα περιποιεῖτο τὸν σύζυγόν της καὶ ἐθώπευεν αὐτὸν ὡς ἀσθενὲς παιδίον.

Ἐγνώρισε τὴν Ἑλένην εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Νεβέρ, ἔνθα, καθάπερ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς, εἶχεν ἀνατραφῇ καὶ περιποιηθῇ αὐτὴν μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῇ προθυμίας καὶ χάριτος καὶ συνεδέθη μετ' αὐτῆς.

Ἦτο δροσερὰ ὡς ρόδον τοῦ Ἰουνίου, ὑπερβαλλόντως ζωηρά, πάντοτε φιλομειδὴς καὶ φίλη τῶν τέρψεων, τῶν ταξειδιῶν καὶ τῶν ἐορτῶν.

Ὡραία μελαγχρὺς, μετ' ὀδόντας καὶ ὀφθαλμούς ἐξαισίους, μετὰ τὴν κόμην ἀτημέλητον, φέρουσα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δίπτυρα, ἅτινα παρεῖχον αὐτῇ ὕψος παράδοξον καὶ προκλητικόν, κατεῖχε τὴν δύναμιν τοῦ σαγηνεύειν, ἐπὶ δὲ τούτοις παράφρονά καὶ πνευματῶδη ἱταμότητα.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὄχημα διηυθύνετο εἰς Σεβάν, καλπαζόντων τῶν ἵππων, οὓς διηύθυνεν ἀμαξηλάτης περιβεβλημένος ἐπενδύτην μετ' ἐρυθρῶν ἐπιρραμμάτων, καὶ ἀναξυρίδα ἐκ δέρματος, φορῶν μεγάλα ὑποδήματα καὶ πῖλον ἐξ ἐστλθωμένου δέρματος μετ' ἀργυροῦ σειραδίου.

Ἡ ἐτέρα ἡμέρα ἦν ἀκομφὸν ἀμάξιον, ἀνευ καλύμματος καὶ ἐλατηρίων, κατασκευασθὲν ὑπὸ τινος πεταλωτοῦ τοῦ τόπου, συρόμενον ὑφ' ἐνὸς ἵππου κοινοτάτης καταγωγῆς.

Ἐπὶ τοῦ μόνου ξυλίνου ἐδράνου τοῦ φορείου τούτου δύο πρόσωπα ἐκάθηντο.

Ἐγνώρισamen ἤδη αὐτά.

Ὁ ὀδηγὼν τὸν ἵππον ἦν ὁ Λουκάς Φαρζεάς.

Ἡ συνοδοιπόρος αὐτοῦ ἦν ἡ σύζυγός του περιτετυλιγμένη διὰ μελανοῦ μετὰ καλύπτρας ἐπανωφορίου· ἦν δὲ σιωπηλὴ καὶ ἔμφροντις.

— Τί σκέπτεσαι; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ σύζυγός της.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἡ γυνή.

— Δὲν λέγεις τὴν ἀλήθειαν, Καταλίνα, ὑπέλαβεν ὁ φύλαξ.

— Διατί;

— Εἶσαι λυπημένη.

— Λυπημένη; Καὶ διατί; Ζῶμεν πτωχικά, ἀλλὰ τὸ ψωμί μας εἶναι ἀσφαλισμένο. Εἰς τὸ Σεβάν δὲν διώχνουν τοὺς παλαιούς ὑπηρέτας· σὰν καὶ μᾶς. Ἀφ' οὗτου ὑπανδρεύθημεν, ἐπέρασε τόσος καιρὸς...

— Εἶναι σήμερα εἰκοσιτρία χρόνια.

— Καὶ μόλις ἔχω μετὰ λύπην.

— Ποίαν;

— Πῶς δὲν εἶμαι πλούσια διὰ νὰ ὑπάγω νὰ ξαναῖδῶ τὸν τόπον μου, τὴν Κορσική μου, μετὰ τῆς δυο φοραῖς.

— Ἡ Σαρτένη ποῦ ἤμουν στὴν φρουρά, εἶπεν ὁ Φαρζεάς μειδιῶν. Περιφνημο μέρος!

— Ὡ ναι! μετὰ τὸν Θεό! Θὰ ἤμουν

εὐχαριστημένη νὰ περιπατήσω μὲ στιγμὴ εἰς τὸ χῶμα ἐκεῖνο, εἰς τὸ βουνὸ ποῦ εἶναι ἀπέναντι 'στὴν γαλάζια θάλασσα, καὶ νὰ χαίρεισιν τοὺς φίλους ποῦ δὲν με λησμονοῦν! Εἰς ὅλα τὰ ἄλλα εἶμαι εὐτυχής, Λουκᾶ, διότι εἶσαι γενναῖος καὶ ποτὲ δὲν μετενόησα ποῦ σὲ ἀκολούθησα.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ φύλαξ κύπτων πρὸς αὐτήν.

— Ναί, ἀλήθεια!

— Σὲ πιστεύω, Καταλίνα· διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχής. Δὲν εἴμπορῶ νὰ παραπονεθῶ, καθὼς καὶ σύ, νομίζω. Ὅπως ἐζήσαμε, θὰ ἀποθάνωμεν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον εἰς τὴν καλύβα μας, εἰς τὸ Ἐλάφων-Πέραμα.

— Ἡ ἐκεῖ ἢ ἄλλου, τί σημαίνει;

— Αἱ! ἀγαπῶ τὴν καλύβα μας, ἀνέκραζεν ὁ Φαρζεᾶς. Ἐκεῖ ἐπεράσαμε τὰ νεῖάτα μας. Τίποτε δὲν μᾶς λείπει. Ἡ θεὰ εἶναι εὐμορφή, ὁ κῆπος καλός, τὸ νερὸ 'στὴν πόρτα. Ἄν ἡ χρεὶς τὸ καλὲς σκοτόνῃ ἕνα λαγόν, χωρὶς νὰ 'πῶ τίποτε, ἢ ἕνα κάπρο ποῦ δὲν βλάπτω κανένα καὶ ὁ καιρὸς περνᾷ.

— Ἡ Σολάνζη ἐμεγάλωσε, παρετήρησεν ἡ Καταλίνα, ἥς τὸ μέτωπον ἐσκιάσθη, ποῖος εἰξεύρει μήπως δι' αὐτὴν λυπηθούμε;

— Ἄν ἦτο ἀγόρι, ὑπέλαβεν ὁ Φαρζεᾶς, θὰ εὕρισκα ἀμέσως τὴν θέσιν του. Ἀλλὰ καὶ αὐτῆς θὰ 'βρεθῇ. Εἶναι ὠραία, καθὼς σύ, ὅταν ἦσουν εἴκοσι χρόνων καὶ ἐπερπατοῦσες εἰς τοὺς δρόμους τῆς Σαρτένης μετὰ τὸ κοντὸ φόρεμά σου ποῦ εἶχε κόκκινους καὶ κίτρινους γύρους καὶ τὴν μαντελέτα σου. Ἦσουν ἡ ὠραιότερα κόρη τῶν περιχώρων· τὸ ἐνθυμεῖσαι;

— Βέβαια, εἶπε μειδιῶσα ἡ Κορσικανή.

— Εἶχα καλὸ βαθμὸν, ἤμουν ἐπιλοχίας. Ὅταν δὲν εἶχα ὑπηρεσίαν, ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ σπίτι σὰς καὶ ἐλύτταζα τὸ παράθυρο, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς κληματαριᾶς. Πόσους ἔκαμες νὰ ζηλεύσουν 'ποῦ με 'πῆρες! Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἰξεύρω διατί με ἐπροτίμησες. Οὔτε ὠραῖος, οὔτε πλούσιος ἤμουν.

— Δὲν ἤμουν πλέον πτωχὴ ἀπὸ σέ, Λουκᾶ;

— Δὲν εἶχα τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν θέσιν ποῦ μοῦ ἐφύλαγαν εἰς τὸ Σεβάν. Ὁκτακόσια φράγκα τὸν χρόνον, δὲν εἶναι πολλὰ.

— Καὶ τὴν καλύβα, τὸ περιβόλι, τὴν βοσκὴν ποῦ βόσκουν αἱ δύο ἀγέλαδες.

— Φτώχεια! Καὶ ὅμως εὐχαριστήθης.

— Ἦσουν γενναῖος καὶ καλός. Μοῦ ἤρεσες.

— Λοιπὸν! Ἡ Σολάνζη θ' ἀρέσῃ καὶ αὐτὴ εἰς ἕνα τίμιον ἄνθρωπο διὰ νὰ τὴν πάρῃ. Τοῦτο, μοῦ φαίνεται, εἴμπορεῖ νὰ γείνη.

Ἡ Καταλίνα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀνεστέναξεν, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν.

Ὁ Φαρζεᾶς ἐπλησίασε πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἀτενίζων αὐτὴν διὰ πανούργου βλέμματος:

— Πιστεύω μάλιστα, εἶπε, πῶς δὲν

εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσουμε μακρὰ ἄνδρα διὰ τὴν κόρη μας. Μοῦ φαίνεται πῶς εὐρέθη.

— Ποῦ; ἠρώτησεν ἀφηρημένως ἡ Κορσικανή.

— Πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σεβάν, εἰς τὴν ἑκαυλιν τοῦ Πριερέ.

— Εἰς τοὺς Τρεμόρ;

— Βέβαια, εἰς τοὺς Τρεμόρ. Εἶναι ἄνθρωποι καθὼς πρέπει καὶ ζοῦν μὲ τὰ καλὰ τῶν. Εἶναι πλούσιοι· ἔχουν περισσότερα ἀπὸ διακόσια στρέμματα, τὰ καλλίτερα χωράφια τῆς περιοχῆς. Οἰκογένεια ἀγαπημένη! Ὁ πατέρας καὶ τὰ δύο ἀδελφία εἶναι 'σὰν τὰ δάκτυλα τοῦ χερσοῦ. Λοιπὸν ὁ Ρωμαῖος τὴν θέλει τὴν Σολάνζη· αὐτὸ δὲν εἶναι χθεσινόν. Δὲν ἦτον ἀκόμη δεκαπέντε χρόνων τὸ κορίτσι μας καὶ αὐτὸς τὸ ἐτριγύριζε. Τοῦ ἐπρότειναν λαμπροὺς γάμους καὶ δὲν ἐδέχθηκε, ἀλλὰ περιμένει. Τὸ 'ξεύρω.

— Εἶσαι βέβαιος;

Ὁ Φαρζεᾶς ἔνευσε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καταφατικῶς.

— Ἰσως σοῦ τὸ εἶπε;

— Ἐκατὸ φοραίς. Θὰ ἦναι περίφημος γάμος. Ὁ Γιάννης, ὁ μεγαλειότερος εἶναι γεροντοπαλλήκαρο ξέναμωραμένο. Αὐτὸς δὲν θὰ 'πανδρευθῇ.

— Θὰ σοῦ τὸ εἶπε καὶ αὐτός.

— Πολλαίς φοραίς. Θὰ ἀναθρέψω τὰ παιδιὰ τοῦ Ρωμαίου, μοῦ λέγει. Ὁ μαρκήσιος θὰ πληρώσῃ ἐξήντα χιλιάδαις τάλληρα διὰ τὰ κτήματα ποῦ ἔχουν μέσα εἰς τὸ Σεβάν· καὶ δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα.

— Μὴ γίνεσαι φιλάργυρος;

— Εἰ! ἔ! δὲν εἶναι ἐμποδισμένο ν' ἀγαπᾷ κανεὶς τὰ χρήματα!

— Φιλόδοξε!

— Εἶμαι διὰ τὴν Σολάνζην μας. Τὴν ἀναθρέψαμε καλὰ. Ἐμνεῖνε δύο χρόνια εἰς τὸ Ὠτέν, εἰς τὸ σχολεῖο. Ἐξωδεύσαμε ὅ,τι καὶ ἂν εἶχαμε· ἀλλὰ δὲν λυποῦμαι, διότι ἔγινε καλὸ καὶ εὐμορφὸ κορίτσι! Ἀμα ἔμνη εἰς τὸ σπίτι τῶν Τρεμόρ, ποῦ θὰ τὴν ἔχουν 'σὰν βασιλίσσα, θὰ ἡσυχάζουμε εἰς τὸ Ἐλάφων-Πέραμα καὶ δὲν θ' ἀλλάζω τὴν θέσιν μου μετὰ τὸν μαρκήσιον καὶ ἃς ἔχη κτήματα καὶ πλοῦτη!

Ἡ Καταλίνα κατέστη σύννοος.

— Αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ὠραία, εἶπε. Νὰ ἰδοῦμε ὅμως μήπως ἡ Σολάνζη δὲν θελήσῃ τὸν Ρωμαῖον Τρεμόρ!

— Ἀδύνατον!

— Ποῖος τὸ εἰξεύρει! Τὰ κορίτσια ἔχουν πολλὰς φορὰς παραξενεῖς ιδέαις. Ὁ Φαρζεᾶς ἐσταμάτησεν ἀποτόμως τὸν ἵππον καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του εἶπεν αὐτῇ:

— Θέλεις νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ; Κᾶτι μοῦ κρύπτεις!

Ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ σημείου, εἰς ὃ εὐρίσκετο ἡ ἀμαξία, φαίνεται εὐρεῖα καὶ εὐφορος κοιλάς, κειμένη μεταξὺ δύο λόφων, πραγματικῶν ἐκ γρανίτου τειχῶν, κεκαλυμμένων ὑπὸ πυκνῶν δρυῶν καὶ ἄλλων δένδρων.

Μακρόθεν, εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας πε-
ρίπου λεύγης, διεκρίνετο, εἰς τὸ βάθος τῆς

κοιλᾶδος ταύτης ἡ στέγη τοῦ πύργου, ἐρυθροῦ μελαγχρόου χρώματος, ὥσπερ φύλλων τοῦ φθινοπώρου.

Ἡ Καταλίνα δὲν ἀπήντησεν εἰς τὸν σύζυγόν της.

Ἡτένιζε διὰ ζοφεροῦ βλέμματος, πλήρους ἀγρίας ἐκφράσεως, τὴν στέγην τῆς ἡγεμονικῆς ἐκεῖνης κατοικίας.

Ὁ Λουκᾶς ἀνυπομονῶν ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν.

— Ὅχι, δὲν γνωρίζω τίποτε, εἶπεν ἡ Κορσικανή, μὰ δὲν 'ξεύρω διατί φοβοῦμαι!

— Φοβάσαι, διατί;

— Ἡ Σολάνζη ἀλλάξε ἀπὸ τὴν ἀνοιξί. Ἦτουν γελαστή· ἐτραγουδοῦσε ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ· ἦτουν ζωηρὴ 'σὰν πουλί, πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ χορεύσῃ ἢ νὰ γελάσῃ. Δὲν ἦτουν ἄλλη 'σὰν αὐτὴ πλεῖς ἐπιτήδεια εἰς τὴν ἐργασία. Τώρα γυρίζει μονάχη ἡμέρας ὁλόκληρας εἰς τὰ δάση. Δὲν 'μιλεῖ καθόλου καὶ στανικῶς της ἀνοίγει τὸ στόμα διὰ νὰ δώσῃ ἀπάντησιν. Φεύγει ἀπὸ τὸν κόσμον. Ὅταν ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἔρχεται εἰς τὸ Ἐλάφων-Πέραμα κρύβεται, αὐτὴ ποῦ ἄλλη φορὰ τὸν ἐβλεπε μετὰ τόση εὐχαρίστησι. Ἐγινε ἀγνώριστη. Διὰ νὰ μὴ βλέπῃς τίποτε ἀπ' αὐτὰ, θὰ 'πῃ πῶς εἶσαι τυφλός.

— Αὐτὰ εἶναι ιδέαις!

— Νὰ δώσῃ ὁ Θεός. Εἶναι μερικὰ πράγματα ποῦ ἐμεῖς τὰ βλέπουμε καλλίτερα. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἀνήσυχη.

— Καὶ ἀπὸ πότε εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ;

— Σοῦ τὸ εἶπα· ἀπὸ τὴν ἀνοιξί.

— Καὶ πῶς τὴν ἐξηγεῖς;

Ἡ Καταλίνα ἐδίστασεν, ἀλλ' ὕψωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀπήντησεν:

— Ὁνειράτα τῆς νεότητος!

Ὁ Λουκᾶς ἐπληξεν τὸν ἵππον διὰ τῆς μαστίγος.

— Ὁέ! ἀνέκραζεν. Ἐμπρός. Ἐως νὰ πᾶμε τὸ ἀμάξι εἰς τοὺς Τρεμόρ καὶ νὰ ἐπιστρέψωμε 'στὸ σπίτι μας, θὰ ἦναι νύκτα.

Ἡ νύξ ἐπήρχετο.

Μακρόθεν ὁ ὀρίζων ἐκαλύπτετο ὑπὸ σκοτεινῆς ὀμίχλης. Ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν στενῶν φαράγγων, ἡ ἀχλὺς ὑψοῦτο ἄνωθεν τῶν ὑγρῶν λειμώνων.

Ἡ ὁδὸς κάμπτεται ἀποτόμως περὶ ἐκτεταμένην λίμνην, ἥς δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ἕνεκα τοῦ σκότους τῆς ἐσπέρας.

Ἡ ἀποψὶς τοῦ μέρους ἐκεῖνου καθίσταται ἀληθῶς ἐπιβλητικὴ καὶ πλήρης μελαγχολικῆς ποιήσεως.

Εἰς τὸ ἄκρον, ἐν τοῖς βρύλλοις, ἀγέλη ἐλάφων ἐφόρμα εἰς τὸ ὕδωρ, ἐνῶ οἱ ἐρωδιοὶ νηχόμενοι ἵπταντο εἰς μέγα ἐν τῷ κενῷ ὕψος.

Κολοσσαῖον πρόχωμα, ἔργον γιγάντων, συγκρατεῖ τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σεβάν, τοῦ ὁποίου δεσπόζει, εἰς ἀπόστασιν πλέον τῶν τριακοσίων μέτρων· τοσοῦτον ἡ κατωφέρεια εἶναι ἀπότομος.

— Ἀκουσα πάντα νὰ λέγουν πῶς μὲν 'μέρα θὰ καταστραφῇ ὁ πύργος ἀπὸ

πλημμύρα, παρετήρησεν ὁ φύλαξ. Ὅταν περνώ τὸ συλλογιζομαι.

— Κουταμάραις, ἐψιθύρισε ἡ Κορσικανή, ρίπτουσα σκαιὸν βλέμμα εἰς τὴν ἀρχαίαν κατοικίαν. Τόσους αἰῶνας ὑπάρχει, καθὼς καὶ ἡ λίμνη καὶ νὰ τὸς ὁ πύργος εἶνε ὁρθὸς ἀκόμη.

— Ἄν καμμιά φορὰ πέση τὸ πρόχωμα θὰ πάη ὁ πύργος ὅταν ἄχυρο εἰς τὸν ἀνεμοστρόβιλο. Ὁ μαρκήσιος καὶ οἱ θησαυροὶ τοῦ θὰ βουλιάξουν στὴ στιγμὴ. Ἀλλὰ εἶνε στερεὸς ὅταν τὸ βράχο τοῦ Μονταρνύ. Δὲν ἔχει φόβο νὰ πέση.

Ἐκ Μορβάν προμηθεύονται εἰς Παρισίους ξύλα.

Οἱ κορμοὶ πελεκηθέντες ρίπτονται εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ὕδατος, μεταφερόμενοι οὕτω δι' αὐτοῦ μέχρι τοῦ Κλαμεσύ καὶ τῆς διώρυγας, ἔνθα ἕκαστος λαμβάνει τὸ ἀνήκον αὐτῷ καὶ ἐπιβιβάζει διὰ Παρισίους.

Ἡ ἐργασία αὕτη τελεῖται ἐνισχυομένων τῶν ρυάκων καὶ τῆς Yonne, κατ'ἐποχάς, διὰ τοῦ εἰς τὰς λίμνας τοῦ τόπου ἀποταμιευμένου ἀφθόνου ὕδατος, εἰς ὃ δίδουσι διέξοδον, ἀνοίγοντες ὑπερμεγέθη διαφράγματα.

Ἡ λίμνη τοῦ Σεβάν ἦν ἐκ τῶν μεγάλαιτέρων, ὁμοίᾳ πραγματικῇ θαλάσῃ.

Ὅτε ἡ ἀμαξία ἀφίκετο ἐπὶ τοῦ προχώματος τὸ θέαμα κατέστη μαγευτικόν.

Τὸ πανόραμα τοῦ ἄλλους τοῦ Σεβάν καὶ τοῦ πύργου ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρον.

Ἡ θέα ἐξετείνετο μακρόθεν, ἔνθα ἐφαίνοντο κωδωνοστάσια καὶ ἐπαύλεις μόλις διακρινόμεναι, ἔνεκα τοῦ ἐπερχομένου σκότους.

Ὁ ἵππος ἐκάλπασεν ἔτι ἐπὶ ἐν τέταρτον, ἐν μέσῳ δασῶν ἐπὶ ἀνωμαλοῦ ὁδοῦ, εἶτα ἡ ὁδὸς εἰσεχώρησεν ἐν ἀγροῖς, οὓς μόλις διέκρινε τις καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησεν εἰς τὴν πλατεῖαν χωρίου, περὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχον οἰκίαι τινές, πρεσβυτέραι, σχολαῖαι καὶ ἐκκλησίαι μετὰ κωδωνοστασίου, τοῦ ὁποίου οἱ κώδωνες παταγωδῶς ἐσήμεινον τὸν ἐσπερινόν.

Ἦτο τὸ Σεβάν.

[Ἐπετα συνέχεια].

* K.

A. ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Z'

Εἶπομεν ἤδη ὅτι, παρὰ τὴν νέαν ταύτην ἐπιθυμίαν, τὴν καταλαβοῦσαν τὸν Ἐδμόνδον ἀπὸ πολλοῦ, δὲν εἶχεν ἔτι ἀγαπήσῃ τοῦτο δὲ διότι, ὅπως περικλείσῃ τὸ ἀγνὸν ἄρωμα τοῦ ἔρωτός του, ἤθελεν ἀγγεῖον ἀγνὸν ἐπίσης. Πολλαὶ νεάνιδες, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, εἶχον διέλθῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀλλ' οὐδεμία εἶχεν ἐπενέγκῃ ἐπ' αὐτοῦ παραχρῆμα τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἐπήνεγκεν ἡ Ἀντωνίνα.

Δι' αὐτόν, ἀνθρωπὸν τῶν ἀμέσων ἐντυ-

πώσεων, ἡ ταχύτης αὕτη ἦτο ὀριστική.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀφίκετο εἰς τὴν ὁδὸν Λίλλης, μετὰ συγκινήσεως δὲ ὅλως φυσικῆς ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἱατροῦ.

Ὑπηρετὴς ἦλθε νὰ τῷ ἀνοίξῃ.

— Ὁ κύριος Δεβώ; ἠρώτησεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Ἐχει ἐπίσκεψιν, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετὴς· ἀλλ' ἐὰν ὁ κύριος ἐπιθυμῇ νὰ περιμεῖν ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὴν αἴθουσαν, θὰ ἔλθῃ νὰ τον εἰδοποιήσῃ, πότε ὁ ἱατρὸς θὰ ἡμπορέσῃ νὰ τον δεχθῇ.

Ὁ Ἐδμόνδος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, αἰθουσαν ψυχρὰν, ἐπιπλωμένην κατὰ τὸν συρμὸν τῆς Αὐτοκρατορίας, μὲ μεγάλας φαίδες θύρας, ἐπιστεφομέναις διὰ φατνωμάτων, κατ' ἀπομίμησιν τῶν τοῦ Βουσσέ.

Ἐκκρεμές, παριστῶν τὸν Σωκράτη, πίνοντα τὸ κώνειον, λυχνοστάται μὲ ὀνυχας λέοντος, ἀνάκλιντρα μὲ κεφαλὴν σφιγγός, εἰκόνες οἱαὶ ὁ Βελισάριος ὁ Ὀμῆρος καὶ ὁ Ἱπποκράτης, ἀποκρούον τὰ δῶρα τοῦ Ἀρταξέρξου, ἀλεξίπυρον καὶ προσκεφάλαια χειροκέντητα, ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Δεβώ, τράπεζα στρογγύλη μονόπους, κεκαλυμμένη διὰ βιβλίων, λυχνούχος ὀρειχάλκινος, ἐν ἐδῶλιον ἐν μέσῳ τῶν δύο πικρὰν καὶ ἔτερον μετὰ τῶν δύο θυρῶν, ὑποβαστάζοντα τοῦτο μὲν δύο μεγάλα κογχύλια ῥοδόχροα καὶ μυιοτροχίλους τεταρχειμένους ἐπὶ κλάδου δένδρου τεχνητοῦ, ἐκεῖνο δὲ σύμπλεγμα ἐκ πορσελάνης παριστῶν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὰς ἀδελφάς του, τάπης τῆς Ὤδυσσῆος μὲ ῥοδοδάφνας, ἀπετέλουν τὴν ἐπιπλωσιν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ εὕρισκετο ὁ Ἐδμόνδος.

Ὡς βλέπετε, ἦτο ἡ ἐκ παραδόσεως ἐπιπλωσις.

Ἡ ἡρεμία ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ. Ἐκαστος, βλέπων αὐτήν, θὰ ἐμάντευεν ὅτι ἐσυνάζετο μόνον παρ' ἀνθρώπων σοβαρῶν, οἵτινες, ἐξερχόμενοι αὐτῆς, κατέλιπον οἰοῦναι ἀτμόσφαιραν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐπιβλητικὴν.

Ἐπὶ στιγμὴν ἤλπισεν ὁ Ἐδμόνδος, ὅτι ἡ Ἀντωνίνα ἐκ τύχης, ἢ ἴσως μάλιστα ἐκ περιεργίας, θὰ ἐφαίνετο· ἀλλ' οὐδὲν ἤκουσε θόρυβον καὶ οὐδὲν εἶδεν.

Ἐν τούτοις ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ἡ μὴ τῶν θυρῶν, τῶν εὕρισκομένων δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν αὐτοῦ, εἰσερχομένου εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην, ἔφερεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς νεάνιδος, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην αὕτη ἔπρεπε νὰ εὕρισκεται ἐν αὐτῷ.

— Δὲν ἤξεύρει, ὅτι ὁ παρακολουθῶν αὐτὴν χθὲς εἶναι τόσον πλησίον τῆς σήμερον, διελογίζετο ὁ Ἐδμόνδος.

Κατὰ τοῦτο ἡπατάτο, διότι ἡ Ἀντωνίνα, ἰδοῦσα τὴν προτεραίαν αὐτὸν εἰσερχόμενον καὶ μὴ ἀμφιβάλλουσα, ὅτι ἔλαβε πληροφορίας περὶ αὐτῆς παρὰ τῆς θυρωροῦ, μετ' ἧς συνωμίλησεν, ἡ Ἀντωνίνα, λέγομεν, εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης νὰ τῇ περιγράψῃ πάντα παρουσιαζόμενον εἰς τὸν πατέρα της.

Δὲν εἶχον παρέλθῃ λοιπὸν δύο λεπτά,

ἀφότου ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ἐκεῖ, καὶ ἡ δεσποινὶς Δεβώ τὸ ἐγνώριζεν ἤδη, ἐβεβαίοντο δὲ περὶ τούτου, παρατηροῦσα διὰ τῆς ὁπῆς τοῦ κλειθροῦ τῆς θύρας.

— Τί ἔρχεται νὰ κάμῃ ἐδῶ αὐτὸς ὁ νέος; διελογίζετο καὶ πολλάκις ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ ἐπιθυμία ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ὅπως ἴδῃ ὅποιον ἀποτέλεσμα θὰ παρήγεν ἡ παρουσία της, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησεν.

Ἐπὶ δέκα σχεδὸν λεπτὰ ἀνέμενεν ὁ Ἐδμόνδος, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς, ἐλθὼν, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ὁ κύριος Δεβώ ἦτο μόνος.

Ὁ Ἐδμόνδος εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἱατροῦ, ἔχοντος ὡς ἐπιπλα μέγα γραφεῖον, βιβλιοθήκην, προτομὴν τοῦ Ἱπποκράτους, σφαῖραν, τράπεζαν μετὰ ἐργαλείων χειρουργικῆς, δύο ἔδρας, ἐν ἀνάκλιντρον βύρσινον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ κύριος Δεβώ, κἀνίστρον πλήρες ἀχρήστων χαρτίων, ἐκκρεμές ὠρολόγιον ἐκ παλισάνδρου, δύο κύπελλα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ξύλου καὶ μίαν ὠρολογιοθήκην.

Μεγάλη ποσότης ἐπιστολῶν ἦσαν διεσκορπισμέναι ἐπὶ τοῦ γραφείου.

Ὁ κύριος Δεβώ ἐφόρει εὐρείαν θαλαμῶσθῃτα, ἐκ τῆς ὁποίας τὴν τελευταίαν κομβιοδόχην διεκρίνετο ἡ ταινία τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὅτε ὁ Ἐδμόνδος εἰσῆλθεν, ὁ ἱατρὸς ἔγραψεν. Προσεκάλεσε τὸν νεωστὶ εἰσελθόντα νὰ καθήσῃ, ἔφερε τὴν δεξιὰν κνήμην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, ἔθηκε τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ γόνατος, διὰ τῆς ἄλλης ἐστερέωσε τὰ δίοπτρά του ἐχαιρέτισε τὸν Ἐδμόνδον, σπουδάσας αὐτὸν ἐπὶ μικρόν, καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε, δύναμαι νὰ σας χρησιμεύσω εἰς τι;

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος ὀλίγον τεταραγμένος, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι γνωρὶμος εἰς ὑμᾶς.

— Τῶντι, κύριε, οὐδέποτε σὰς εἶδον.

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν με γνωρίζετε, ἡ με μεγάλη ὑμῶν φήμη μοὶ εἶναι γνωστή, καὶ ἰδοὺ διατί παρουσιάζομαι ἐνώπιόν σας.

Ὁ κύριος Δεβώ, προσκλίνας, εἶπε:

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Ἀπλούστατα, κύριε, εἶμαι ἀσθενὴς ἡ μάλλον ὑποφέρω χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ ὀρίσω, οὔτε τὸ μέρος οὔτε τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας.

Ὁ ἱατρὸς, παρατηρήσας τὸν νέον αὐτοῦ πελάτην μετὰ προσοχῆς, τῷ εἶπεν:

— Ὑποφέρετε εἰς τὸν στόμαχον;

— Ἐνίστε.

— Εἰς τὴν κεφαλὴν;

— Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀπήντα τυχαίως καὶ μόνον διὰ ν' ἀπακρίνηται τι. Ὁ κύριος Δεβώ ἐξηκολούθει νὰ τον ἐξετάζῃ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ περιέργος Ἀντωνίνα, ἐλθοῦσα, ἐκόλλησε τὸ οὖς εἰς τὴν θύραν, ἀποπειρωμένη ν' ἀκούσῃ ὅ,τι ἐλέγετο ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ πατρὸς της, ἀπόπειραν ματαίαν, διότι οὐδὲν ἤκουσεν.

— Δότε μοι τὴν χεῖρά σας, ἐπανελάβεν ὁ ἱατρὸς.

Ὁ Ἐδμόνδος, ἀποβαλὼν τὸ χεῖρό-